

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

1 Mayıs 2014

TEK YOL DEVİRİM

Kurtuluş Cephesi'nin 1 Mayıs 2010 Bildirisi'nde şöyle yazılmıştır:

Gerçek bir demokrasinin olmadığı bir ülkede, demokratik hak ve özgürlüklerin keyfi olarak kullanıldığı ya da ortadan kaldırıldığı bir ülkede, “demokratik açılım” adı altında “rejim” değişikliğinin bile dayatıldığı bir ülkede, icazetli siyasetin “demokratik uzlaşma”yla uzaktan yakından ilgisi yoktur.

İcazetli siyaset, egemenlerin merhamet ve lütuflarıyla yapılan bir siyasettir. İcazetli siyaset, küçük lütuflar karşılığında devrimci ilkelerin pazarlandığı bir siyasettir. İcazetli siyaset, “legalizm”in ulaşabileceği en son ve en kokuşmuş halidir.

Bugün hiç kimse Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs kutlamaları için “açılması”na bakarak “zafer”den söz edemez. Ortada “zafer” söz konusu olmadığı gibi, kazanılmış bir hak da söz konusu değildir. Kimse kendisini aldatmamalıdır ve kendisinin aldatılmasına da izin vermemelidir. Bugün AKP iktidarı, anayasa referandumuyla iktidarının süresini uzatmaya çalışmaktadır. Bir taraftan “liberaller” denilen yandaşlarıyla, “açılım branç”larına katılan “aydınlar”la, diğer taraftan icazetli siyasetçilerle halkı aldatmaya çalışmaktadır. Yapılmak istenen, “helal olsun, çalışıyorlar, ama yapıyorlar da” mantığı içinde AKP'ye karşı olan muhalefeti parçalamaktan ibarettir.

Sol, ister tırnak içinde “sol” olsun, niceliği ne kadar az olursa olsun, ne kadar prestij kaybına uğramış olursa olsun, her zaman ülkenin kaderini belirleyecek olan tek güçtür. Onu, icazetli siyasetçiler aracılığıyla küçük lütuflar vererek belli ölçüde pasifize etmek, sadece AKP'nin değil, tüm düzen partilerinin amacıdır.

Bu oyun yıllardır oynanmaktadır. Bilinmesi gerekir ki, bugün AKP'nin Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs kutlamalarına açılmasına izin vermesi sadece konjonktürel bir durumdur ve AKP'nin “sol liberaller”in desteğini alma çabasının ürünüdür.

1 Mayıs 2011 Bildirisi'nde şunlar yazılmıştır:

Her an her şeyin olabildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Yasaların bir var, bir yok kabul edildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Yasal hak arayanların “darbe ortamı yaratmak”la suçlandığı bir ülkede yaşıyoruz.

Haksızlığı ve yolsuzluğu protesto edenlerin “provokatör” ilan edildiği, karşılarına “5-10 bin yandaş” çıkartmakla tehdit edildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Bu ülkede, ülkemizde, “ılımlı İslam” adı altında “İslam devleti”nin yasal temelleri oluşturulurken, mevcut yasallık her türlü meşruiyetini hızla tüketmektedir.

Ekonomiden nüfusa kadar her türlü somut verilerin istatistik oyunlarıyla eğilip büküldüğü ülkemizde, gerçek seçmen sayısının ne kadar olduğu bile bilinmemektedir. Ama yine de “demokratik katılım” aracı olarak “demokratik” seçimlerin “adalet” içinde yapıldığından söz edilebilmektedir.

1 Mayıs, seçim ortamlarında seçim yatırımlarının aracı haline getirildi. Şimdi de, sıradan bir “bahar bayramı şenliği” görünümünde rutinleştirilmeye çalışılmaktadır.

1 Mayıs 2012 Bildirisi'nde şunlar yazılıdır:

1 Mayıs, yasal "tatil günü" ilan edildi. 1 Mayıs, bayramlaştırıldı. 1 Mayıs, her türlü icazet arayışlarının ve siyaset manevralarının aracı olarak kullanıldı. 1 Mayıs, her cinsten ve her "renkten" insan "kütlesi"nin meydanlara çıktığı, halay çektiği, eğlendiği şenlik havasına sokuldu. 1 Mayıs, İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA ve MÜCADELE günü olmaktan çıkartılarak evcilleştirildi.

Şimdi 1 Mayıs, "sol kitle"nin (iğrenç bir ifadeyle) "gazının alındığı" bir güne dönüştürülmektedir. Sıradan bir "bahar bayramı şenliği" görünümünde rutinleştirilmeye çalışılmaktadır. İşçi sınıfının kendisi-için sınıf olma mücadelesinde önemli bir aşamayı ifade eden 1 Mayıs, her cinsten ve her "renk"ten kesimlerin kendi özel ve özgün sorunlarını öne çıkardıkları "serbest meydan"a dönüştürülmektedir.

1 Mayıs, geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da, işçi sınıfının birliğinin, dayanışmasının ve mücadelesinin en ufak izinin bile görülmediği rutin bir "protesto" gününe dönüştürülmektedir.

Gerçeklikte ve tarihsel olarak her cinsten ve her "renk"ten kesimlerin kendi özel ve özgün sorunlarının sözcüsü, savunucusu ve çözücüsü tek devrimci sınıf olan işçi sınıfı kendi birlik, dayanışma ve mücadele gününden dışlanmaktadır.

Bu ironi, "ayakların baş olması"ni "kıyametin belirtisi" olarak görenlerin kural, ahlak ve ilke tanımaz demagojileriyle yaşamın her alanında sürmektedir.

Bugün siyasal iktidar, ekonomiden siyasete, eğitimden sağlığa kadar her alanda "neo-liberalizme" uyumlandırılmış kendi dinsel inançlarına uygun dönüşümler yaparken, daha düne kadar "tabanda" yaygın biçimde kullandığı demagojiyi de günlük siyaset dili haline dönüştürmüştür. Faşizmin ve her türden dinsel ideolojilerin temel yöntemi olan demagoji, bugün "islamileştirilmiş", imam ve hatibin "belagati" haline getirilmiştir.

"Kininin davacısı" olanlar, "geçmişle hesaplaşma" demagojisiyle intikam seferleri düzenlemektedirler. 12 Eylül şov mahkemesinde görüldüğü gibi, "sol" yapılanmalar adliye kapılarında halaya dururken bu demagojik intikam seferinin aracı haline getirilmişlerdir.

2013 yılının 1 Mayıs'ına gelindi.2010 Anayasa Referandumu'ndan %58 "evet" oyuyla "zafer"le çıkan ve 12 Haziran 2011 genel seçimlerini %49 oyla kazanan, 2012 yılına "7 Şubat komplosu" adını verdiği MİT'e yönelik "cemaat" operasyonu ile giren Recep Tayyip Erdoğan ve AKP'nin 2013 yılında ilk yaptığı şey, İmralı görüşmeleriyle Kürt ulusal direnişini pasifize etmek ve "neo-liberal aydınlar"la olan "ittifak"ını sona erdirmek oldu. Ardından üç yıllık Taksim Meydanı "izni" kaldırıldı, "Taksim Yayalaştırma Projesi" adı altında Taksim Meydanı 1 Mayıs'a kapatıldı.

Böylece AKP'nin konjonktüre uygun olarak Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs kutlamalarına açılması "izni"nin sonuna gelindi, icazetli siyaset duvara çarptı. Bir kez daha 1 Mayıs polis terörüyle yüz yüze geldi. Gezi Direnişi, ülke çapında halk kitlelerinin polis terörüne ve keyfi yönetime verdiği bir yanıt oldu.

... Ve bugün, 30 Mart Yerel Seçimleri'nden "zafer"le çıktığını ilan eden Recep Tayyip Erdoğan gücünün "zirvesinde" olduğunu düşündüğü bir ortamda, en küçük toplumsal muhalefete bile tahammülü yokken, 1 Mayıs'a tahammül edebilmesi beklenemez. Yine de Cumhurbaşkanlığı seçilebilmek için dış destek peşinde koşan Recep Tayyip Erdoğan'ın Gezi Direnişi ve yolsuzluk operasyonlarıyla bozulan "imajını" düzeltmek için bir kez daha "şefkat" ve "anlayış" göstermesini, hatta Anayasa Mahkemesi ve Haşim Kılıç üzerinden Taksim Meydanı için "icazet" almayı bile bekleyenler vardır.

Tüm bu "anlayış" ve "icazet" arayışları, Recep Tayyip Erdoğan'ın mutlak iktidarını pekiştirmek için, her türlü yalan ve demagojinin ötesinde, giderek artan "yasal" görünümü, islamcı-faşist yasalarla donatılmış baskı ve şiddet dönemine girildiğini gözlerden kaçırmak istemektedirler.

2014 1 Mayıs'ı, keyfi yönetime, hukuksuzluğa, "ben yaptım oldu" zihniyetine, her türlü polis terörüne, AKP iktidarının zor ve şiddetine karşı mücadelenin yeni bir evresinin başlangıç günü olmalıdır.

1 Mayıs, bir kez daha kendi meşruiyetini, kendi tarihinden ve kitlenin mücadele gücünden alarak, her türlü "icazeti" dışlayarak kendi yolunda ilerleyecektir.

YAŞASIN 1 MAYIS!